

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/12/2020
Identifikačné číslo spisu: 4019200084
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4019200084.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: X.. K. X., nar. XX. A. XXXX, bytom I. XX, Ž., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 25. januára 2019, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 10. decembra 2019, č. k. 19Sa/6/2019-81, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 10. decembra 2019, č. k. 19Sa/6/2019-81, z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) právoplatným rozsudkom č. k. 19Sa/6/2019-81 zo dňa 10. decembra 2019 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d) a § 191 ods. 3 písm. a) zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 25. januára 2019 (ďalej len „rozhodnutie žalovanej“), ako i prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 26. októbra 2018 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

2. Predmetným rozhodnutím žalovaná podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) odvolanie žalobcu podané proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietla v celom rozsahu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola žiadosť žalobcu o starobný dôchodok zo dňa 26. mája 2017 zamietnutá.

3. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalovaná považovala prvostupňové rozhodnutie za

zákonne z dôvodu, že žalobca na nárok na starobný dôchodok, ku dňu XX. A. XXXX získal obdobie dôchodkového poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia v rozsahu 11 rokov a 241 dní, a preto nespĺňal podmienku uvedenú v § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. byť dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov. Žalovaná konštatovala, že žalobca vykonával službu v Zbore väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) v služobnom pomere 18 rokov a 92 dní a jeho služobný pomer od 01. júna 2012 naďalej trvá. Pretože nie je poberateľom dávky výsluhového zabezpečenia, nie je možné zohľadniť na nárok na starobný dôchodok výkon doby služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas výkonu doby služby. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovanej, ako aj prvostupňové rozhodnutie neposkytujú dostatok dôvodov pre preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovanej vo vzťahu k právne relevantnej otázke týkajúcej sa priznania starobného dôchodku a otázky splnenia podmienok na jeho nárok podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z.

4. Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca dovŕšil vek 57 rokov dňa XX. A. XXXX a od tejto doby žiadal priznať starobný dôchodok. Žalobca vykonával štátnu službu v I. kategórii funkcií od 01. októbra 1981 do 31. decembra 1999, celkovo trval jeho služobný pomer 26 rokov a 351 dní, čo v konaní nebolo sporné. Žalobca od 10. septembra 2008 do 31. mája 2012 poberal výsluhový dôchodok, pričom nárok naň mu zanikol v dôsledku toho, že bol opätovne prijatý do služobného pomeru dňa 01. júna 2012 a tento trvá. Z obsahu odvolania žalobcu krajský súd zistil, že jednou zo vznesených odvolacích námietok žalobcu bola námietka, že splnil zákonom stanovené podmienky na priznanie starobného dôchodku, a to jednak dovŕšením dôchodkového veku a jednak dôchodkovým poistením najmenej 15 rokov. Poukázal tiež na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR č. 4/2012, z ktorého vyplýva, že samotné trvanie služobného pomeru nebráni vzniku nároku na starobný dôchodok podľa zák. č. 461/2003 Z.z. zo všeobecného systému sociálneho poistenia aj príslušníkovi ozbrojených síl a zborov, ak došlo k splneniu podmienok pre vznik nároku na túto dávku skôr, ako boli splnené podmienky pre vznik nároku na výsluhový dôchodok. Uviedol ďalej, že na vznik nároku na výsluhový dôchodok 10. septembra 2008 žalovaná nemôže prihliadať, nakoľko tento nárok zanikol dňom 31. mája 2012.

5. Krajský súd uviedol, že rozhodnutím Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava č. GR ZVJS-1454/33-08 zo dňa 25. septembra 2008 bol žalobcovi v súlade s § 38 v spojení s § 143c ods. 8 zák. č. 328/2002 Z.z. priznaný výsluhový dôchodok v sume 35.265,- Sk mesačne. Rozhodnutím Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava č. GR ZVJS-1454/33-12 zo dňa 31. mája 2012 žalobcovi v súlade s § 65 ods. 1 v spojení s § 105 ods. 6 zák. č. 328/2002 Z.z. zanikol nárok na výsluhový dôchodok dňom 31. mája 2012 z dôvodu, že podľa personálneho rozkazu ministra spravodlivosti SR č. 15 zo dňa 30. mája 2012 bol dňom 01. júna 2012 opätovne prijatý do služobného pomeru. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava vydalo dňa 06. februára 2017 potvrdenie, podľa ktorého ku dňu prvého skončenia služobného pomeru, t.j. k 09. septembru 2008 služobný pomer žalobcu trval 26 rokov a 351 dní. Pre stanovenie sumy výsluhového dôchodku bola žalobcovi zhodnotená doba základnej vojenskej služby od 01. októbra 1981 do 30. septembra 1982 v I. kategórii funkcií, od 01. októbra 1982 do 31. decembra 1999 doba služobného pomeru príslušníka ZVJS v I. pracovnej kategórii a doba služobného pomeru príslušníka ZVJS od 01. októbra 2000 do 09. septembra 2008 v III. pracovnej kategórii. Prvostupňový správny orgán vydal dňa 21. júla 2017 rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X, ktorým zamietol žiadosť žalobcu zo dňa 26. mája 2017 o starobný dôchodok. Vo svojom rozhodnutí poukázal na § 65 zák. č. 461/2003 Z.z. a uviedol, že poistenc má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek a na § 274 zák. č. 461/2003 Z.z., podľa ktorého sa nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie funkcií priznávajú do 31. decembra 2023 a vzťahujú sa len na tých poistencov, ktorí dobu služby získali v rozsahu zakladajúcom nárok na zníženie dôchodkového veku. V závere svojho rozhodnutia správny orgán prvého stupňa uviedol, že podľa potvrdenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže vykonával žalobca službu od 01. októbra 1982 do 31. decembra 1999 v I. kategórii funkcií, od 01. januára 2000 do 09. septembra 2008 v III. pracovnej kategórii, v služobnom pomere zaradenom do I. kategórie funkcií získal 18 rokov a 92 dní. Jeho služobný pomer stále trvá. Uviedol, že pokiaľ nie je poberateľom dávky výsluhového zabezpečenia, lebo jeho služobný pomer trvá, nie je možné zohľadniť na nárok na starobný dôchodok

výkon doby služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas výkonu doby služby. Po podaní odvolania proti vyššie uvedenému rozhodnutiu žalovaná v celom rozsahu odvolanie zamietla a potvrdila predmetné prvostupňové rozhodnutie. Následne žalobca podal proti rozhodnutiu žalovanej zo dňa 07. novembra 2017 žalobu, o ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sa/1/2018-40 zo dňa 24. júla 2018, ktorým zrušil rozhodnutie generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 07. novembra 2017 a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21. júla 2017 o zamietnutí žiadosti o starobný dôchodok žalobcu, a vec bola vrátená správne mu orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

6. Žalovaná v odôvodnení rozhodnutia poukázala na skutkové zistenia správneho orgánu prvého stupňa, citovala ustanovenia zák. č. 461/2003 Z.z. a zák. č. 100/1988 Zb. a uviedla, že žalobca dosiahol dôchodkový vek XX. A. XXXX. K námietke žalobcu, že na účely vzniku nároku na starobný dôchodok mu nebola zhodnotená doba služobného pomeru v trvaní 29 rokov a 192 dní poukázala na názor, vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 9So/138/2011 zo dňa 22. augusta 2012, pričom krajský súd už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že tento rozsudok sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje z dôvodu, že žalobca nie je poberateľom výsluhového dôchodku. Krajský súd konštatoval, že takéto odôvodnenie právne relevantnej námietky považuje za nedostatočné a nepreskúmateľné. Predovšetkým bolo potrebné vysporiadať sa s odvolacími námietkami, ale i s tým, na čo ju zaviazal krajský súd v predchádzajúcom rozsudku, a to, aký vplyv má na uplatnený nárok žalobcu o starobný dôchodok trvanie služobného pomeru žalobcu a z akých dôvodov nie je možné zohľadniť na nárok na starobný dôchodok výkon doby služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas výkonu doby služby v čase od 01. októbra 1981 do 09. septembra 2008. Žalovaná sa tiež vo svojom rozhodnutí nevysporiadala ani s námietkou žalobcu, že zák. č. 461/2003 Z.z. nevyžaduje ako podmienku priznania starobného dôchodku ukončenie akéhokoľvek pracovnoprávneho vzťahu. V správnej úvahe správneho orgánu podľa názoru krajského súdu absentuje dostatočný počet myšlienkových premostení a logických úvah aj vysvetlení vzťahu medzi aplikovanou normou a zisteným skutkovým stavom. Preskúmaním rozhodnutia žalovanej, ako i prvostupňového rozhodnutia dospel krajský súd opätovne k záveru, že obidve rozhodnutia je potrebné zrušiť preto, že sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

7. Krajský súd pri preskúmaní rozhodnutia žalovanej, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o priznanie starobného dôchodku a ktoré rozhodnutie bolo predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 19Sa/1/2018 z 24. júla 2018 už vyslovil názor, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ako i žalovanej je nepreskúmateľné, na ktoré dôvody poukazoval i žalobca v podanej žalobe. Napriek tomu, že krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, akým spôsobom je potrebné odôvodniť rozhodnutie a čím je potrebné sa zaoberať, správne orgány názor krajského súdu nerešpektovali ani v novom rozhodnutí, ktorým žiadosť o starobný dôchodok žalobcu zamietli. Okrem údajov, ktoré vyplývajú z administratívneho spisu o dĺžke doby poistenia žalobcu v osobitnom systéme, ako i všeobecnom systéme dôchodkového poistenia a citácie § 65, § 274 zák. č. 461/2003 Z.z., § 21, § 174 ods. 1 a 2 zák. č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 107/1999 Zb., správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zo dňa 26. októbra 2018 žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo nie je možné priznať žalobcovi starobný dôchodok, ak jeho doba dôchodkového poistenia vo všeobecnom systéme i osobitnom systéme vo svojom súčte spĺňa podmienku dôchodkového poistenia najmenej 15 rokov a žalobca dovŕšil dôchodkový vek XX. A. XXXX, teda splnil podmienky vzniku nároku na starobný dôchodok uvedené v § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. Správny orgán prvého stupňa opäť, rovnako ako v prvom zrušenom rozhodnutí zo dňa 21. júla 2017, poukázal v odôvodnení rozhodnutia zo dňa 26. októbra 2018 na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/138/2011 z 22. augusta 2012, ktorý rieši problematiku súbehu výsluhového a starobného dôchodku a spôsob jeho výpočtu krátením starobného dôchodku v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, hoci uvedená situácia je skutkovo odlišná od tej, ktorú posudzoval u žalobcu. Na túto skutočnosť už poukázal krajský súd vo svojom predchádzajúcom rozsudku č. k. 19Sa/1/208-40 zo dňa 24. júla 2018, v ktorom uviedol, že sa závery uvedeného rozhodnutia na prípad žalobcu nevzťahujú, napriek tomu ich správny orgán prvého stupňa opakovane vo svojom rozhodnutí uvádza a závery tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR tvoria najväčšiu časť odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ktorým žiadosť žalobcu o

priznanie starobného dôchodku zamietol.

8. Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia síce uviedla, že dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovanej zo dňa 07. novembra 2017, ako i rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 21. júla 2017 bola ich nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov, pričom konštatovala, že o žiadosti žalobcu bolo rozhodnuté v súlade s právnym názorom krajského súdu, konštatovanie ktoré nezodpovedá skutočnosti. Krajský súd v tejto veci nevyslovil žiadny právny názor na prejednávajúcu vec, poukázal však na potrebu, aby sa správne orgány vysporiadali s tým, pod akú právnou úpravu opierajú svoj názor, že žalobcovi zamietli žiadosť o starobný dôchodok z dôvodu, že vzhľadom na to, že nie je poberateľom dávky výsluhového zabezpečenia, lebo jeho služobný pomer trvá, nemá podľa ustanovenej judikatúry Najvyššieho súdu SR nárok na uplatnenie čl. 33 ods. 2 Dohovoru a na nárok pre starobný dôchodok nie je možné zohľadniť obdobie výkonu služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas doby služby. Žalovaná citovala rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/138/2011 zo dňa 22. augusta 2012 napriek tomu, že tento rieši skutkovo a právne inú situáciu, t. j. súbeh nároku výsluhového dôchodku a starobného dôchodku. Z rozhodnutia žalovanej je zrejmé, že nerešpektovala rozhodnutie krajského súdu v tom, že je potrebné v odôvodnení rozhodnutia uviesť nielen skutkový stav, ale tento subsumovať pod príslušnú právnú úpravu a riadne svoje rozhodnutie odôvodniť.

9. Krajský súd pri zrušení žalobou napadnutého rozhodnutia poukázal, tak ako už v rozsudku zo dňa 24. júla 2018, že správne orgány nevysvetlili, akým spôsobom subsumovali zistený skutkový stav týkajúci sa a žalobcu pod ustanovenia citované vo svojich rozhodnutiach a v čom vidia zhodnosť záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/138/2011 z 22. augusta 2012 na prejednávajúcu vec. Krajský súd opakovane uviedol, že závery tohto rozsudku Najvyššieho súdu SR sa na prípad žalobcu nevzťahujú, keďže žalobca nie je poberateľom výsluhového dôchodku, a teda neprichádza do úvahy súbeh výsluhového a starobného dôchodku. Nie je zrejmé, aký vplyv má na uplatnený nárok trvanie služobného pomeru žalobcu a z akých dôvodov nie je možné zohľadniť na nárok na starobný dôchodok výkon doby služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas výkonu doby služby v čase od 01. októbra 1981 do 09. septembra 2008. Podľa názoru krajského súdu sa správne orgány pri ďalšom rozhodnutí o žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku musia zamerať predovšetkým na to, či žalobca spĺňa nárok na priznanie starobného dôchodku pri zníženom veku 57 rokov z dôvodu jeho zaradenia v I. kategórii funkcií, ako i otázkou započítania doby sociálneho poistenia v osobitnom a všeobecnom systéme dôchodkového zabezpečenia. Pokiaľ správne orgány dospejú k rovnakému záveru, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky na priznanie starobného dôchodku, sú povinné svoje rozhodnutia riadne odôvodniť a právne posúdiť, prečo opätovný vznik služobného pomeru žalobcu je dôvodom na zamietnutie žiadosti o priznanie starobného dôchodku žalobcu. Odôvodnenie rozhodnutia je popri jeho výrokovej časti ďalšou a nemenej dôležitou náležitosťou rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol. Odôvodnenie musí nadväzovať na výrokovú časť rozhodnutia a musí byť s ňou v súlade. Správny orgán je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, t.j. opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal pri vydaní rozhodnutia, ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov, prípadne s námietkami k vykonaným dôkazom. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán musí uviesť i záver o tom, ktoré skutočnosti a na základe čoho považoval za nepochybne zistené, posúdiť ich právny význam, vysloviť úsudok o predmete konania a uviesť, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku rozhodnutia. Pri právnom posúdení veci však nestačí iba citácia právneho predpisu, alebo odkaz naň, ale je potrebné, aby sa vyložil obsah právnej normy tak, aby bol účastníkom konania zrejmý vzťah medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.3.2011 v konaní pod sp. zn. 3 Sžo 83/2010).

10. Napadnuté rozhodnutie žalovanej zákonom požadované náležitosti neobsahovalo, v dôsledku čoho ho krajský súd posúdil ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov neznamená len absolútny nedostatok odôvodnenia, ale zahŕňa aj prípady, keď pre dané rozhodnutie nebol dostatok dôvodov. Aby krajský súd mohol žalobou

napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov žaloby náležite preskúmať, musí byť výrok rozhodnutia správneho orgánu riadne a dostatočne odôvodnený. V opačnom prípade nie je možné súdny prieskum napadnutého rozhodnutia zrealizovať. Po oboznámení sa s obsahom žalobou napadnutého rozhodnutia žalovanej krajský súd dospel k záveru, že žalovaná sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočne vysporiadala so žiadosťou žalobcu o priznanie starobného dôchodku, a námietkami, ktoré žalobca uviedol v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. V žalobou napadnutom rozhodnutí, resp. v jeho odôvodnení nie sú uvádzané adekvátne dôvody toho, čo viedlo správny orgán k zamietnutiu žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku. Nedostatok právnych záverov v odôvodnení rozhodnutia robí rozhodnutie žalovanej nezrozumiteľným a nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

11. Krajský súd poukázal na to, že predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie, či sa žalovaná v novom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadala so žalobnými námietkami žalobcu, ktorý namietal, že žalovaná sa nedostatkami náležitého odôvodnenia rozhodnutia, ktoré zistil krajský súd a na ktoré vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí poukázal, nevysporiadala ani v novom rozhodnutí. Z napadnutého rozhodnutia žalovanej nevyplýva, z akého dôvodu nie je možné započítanie doby sociálneho zabezpečenia od 01. októbra 1981 do 31. decembra 1999 a od 01. januára 2000 do 31. decembra 2003 do doby sociálneho zabezpečenia, prečo opätovný vznik služobného pomeru žalobcu je dôvodom na zamietnutie žiadosti o starobný dôchodok, ak sú inak splnené náležitosti § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. Žalovaná sa nevysporiadala ani s námietkou žalobcu, že zák. č. 461/2003 Z.z. nevyžaduje ako podmienku priznania starobného dôchodku ukončenie akéhokoľvek pracovnoprávneho vzťahu (pracovného či služobného pomeru).

12. S poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalovaná nepostupovala dôsledne podľa zákona a jej rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Krajský súd uviedol, že v ďalšom konaní bude úlohou správneho orgánu prvého stupňa opätovne rozhodnúť o žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku zo dňa 26. mája 2017 a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Povinnosťou správneho orgánu bude podrobne sa zaoberať námietkami žalobcu a najmä, riadne a zákonným spôsobom odôvodniť, prečo žalobca nemá nárok na starobný dôchodok, ak podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa doba poistenia v osobitnom systéme započítava pre účely priznania starobného dôchodku, a teda na základe akého zákonného ustanovenia skutočnosť, že žalobcov služobný pomer stále trvá, je dôvodom na zamietnutie jeho žiadosti o starobný dôchodok. Pokiaľ správny orgán poukáže na judikatúru Najvyššieho súdu SR, je potrebné skúmať, či skutkový a právny stav prejednávanej veci je zhodný.

13. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

II.

Kasačná sťažnosť

14. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť. Uviedla, že podľa potvrdenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-d-14454/33-2017 zo dňa 06. februára 2017 žalobca vykonával službu v období od 01. októbra 1981 do 31. decembra 1999 v I. kategórii funkcií, od 01. januára 2000 do 09. septembra 2008 v III. pracovnej kategórii a uvedené obdobie bolo žalobcovi zhodnotené pre stanovenie sumy výsluhového dôchodku. V služobnom pomere zaradenom do I. kategórie funkcií žalobca získal 18 rokov a 92 dní. Vzhľadom na to, že žalobca bol dňom 01. júna 2012 opätovne prijatý do služobného pomeru príslušníka ZVJS bolo rozhodnuté o zániku nároku na výsluhový dôchodok dňom 31. mája 2012.

15. Žalobca podľa § 65 a § 274 zák. č. 461/2003 Z.z. s použitím § 174 zák. č. 100/1988 Zb. dôchodkový vek dovŕšil dňa XX. A. XXXX, t.j. dovŕšením veku 57 rokov. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadreného v rozsudku sp.zn. 9So/138/2011 zo dňa 22. augusta 2012, sa suma starobného dôchodku poistenca, ktorému sa vypláca výsluhový dôchodok, môže krátiť iba primerane k počtu skončených rokov doby služby rozhodujúcich pre výšku výsluhového dôchodku, a

teda sumu starobného dôchodku je potrebné určiť v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach. Výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že na účely stanovenia výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené na účely výsluhového dôchodku. Až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu výsluhového dôchodku.

16. Vzhľadom na to, že žalobca opätovne nastúpil do služobného pomeru a nárok na výsluhový dôchodok mu zanikol, nie je teda poberateľom dávky výsluhového zabezpečenia, nakoľko jeho služobný pomer trvá, nemá podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nárok na aplikáciu výpočtu sumy starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Na nárok pre starobný dôchodok žalobcu nie je možné zohľadniť obdobie výkonu služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas doby služby, a teda ani obdobie od 01. októbra 1981 do 31. decembra 1999 a od 01. januára 2000 do 31. decembra 2003, na ktoré poukázal krajský súd. Doba služobného pomeru a príjmy dosiahnuté počas obdobia výkonu služby sa zohľadnia žalobcovi pre nárok na starobný dôchodok a určenie jeho sumy až po skončení služobného pomeru.

17. Žalobca poukazoval na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2012, rozhodnutie z ktorého vyplýva, že samotné trvanie služobného pomeru nebráni vzniku nároku na starobný dôchodok podľa zák. č. 461/2003 Z.z. zo všeobecného systému sociálneho poistenia aj príslušníkovi ozbrojených síl a zborov, ak došlo k splneniu podmienok pre vznik nároku na túto dávku skôr, ako boli splnené podmienky pre vznik nároku na výsluhový dôchodok. K uvedenej námietke žalovaná uviedla, že napadnutým rozhodnutím žalovanej zo dňa 26. októbra 2018 bol posúdený nárok na starobný dôchodok žalobcu podľa zák. č. 461/2003 Z.z. len v rozsahu dôb dôchodkového poistenia, získaných žalobcom vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Na nárok na starobný dôchodok ku dňu XX. A. XXXX získal žalobca obdobie dôchodkového poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia od 01. septembra 1973 do 30. júna 1981, od 03. augusta 1981 do 30. septembra 1981 a od 03. októbra 2008 do 31. mája 2012, t.j. v rozsahu 11 rokov a 241 dní. Z uvedeného vyplýva, že ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku žalobca nespĺňal podmienku uvedenú v § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 555/2007 Z.z. a nezískal obdobie dôchodkového poistenia vo všeobecnom systéme v rozsahu najmenej 15 rokov, a preto je potrebné prihladať pri výpočte starobného dôchodku na dobu služobného pomeru žalobcu. Dobu služby žalobcu, ale nie je možné zohľadniť, nakoľko žalobca je naďalej príslušníkom ZVJS, ktorého sociálne zabezpečenie je upravené osobitným predpisom.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky SR v obdobnej veci vyslovil v rozsudku sp.zn. 9So/167/2008 zo dňa 31. júla 2009 právny názor, že „samotné trvanie služobného pomeru nebráni vzniku nároku na starobný dôchodok podľa zák. č. 461/2003 Z.z. zo všeobecného systému sociálneho poistenia aj príslušníkovi ozbrojených síl a zborov, ak došlo k splneniu podmienok pre vznik nároku na túto dávku skôr, ako boli splnené podmienky pre vznik nároku na výsluhový dôchodok“. Súd v predmetnom rozsudku tiež uviedol, že napriek tomu, že ide o neobvyklú situáciu pri posudzovaní nárokov občanov, ktorí boli (sú) príslušníkmi ozbrojených síl a zborov, a ktorým skôr vznikol nárok na starobnú dôchodkovú dávku, než nárok na výsluhový dôchodok, nemôže samotná skutočnosť, že služobný pomer nie je ukončený, vylúčiť priznanie dávky, ak inak sú náležitosti veku a trvania poistenia vo všeobecnom systéme podľa zák. č. 461/2003 Z.z. splnené.

19. Vzhľadom na to, že žalobca nespĺňal zákonné podmienky pre priznanie starobného dôchodku podľa § 65 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 555/2007 Z.z., t. j. nedosiahol dôchodkový vek, ani dobu poistenia vo všeobecnom systéme v rozsahu najmenej 15 rokov, jeho žiadosť o priznanie starobného dôchodku ku dňu 26. mája 2017 bola preto zamietnutá správne a v súlade s platnými právnymi predpismi o sociálnom poistení (zabezpečení) a ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovaná poukázala aj na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej

právo na užívanie práv zaručených Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd bez diskriminácie je porušené, ak štáty bez objektívneho a rozumného ospravedlnenia zaobchádzajú odlišne s osobami v analogických situáciách alebo nezaobchádzajú odlišne s osobami, ktorých situácie sa citelne líšia (Thlimmenos v. Grécko, č. 34369/97, rozsudok zo dňa 06. apríla 2000, ods. 44). Žalobca v konaní nepreukázal, že s ním žalovaná zaobchádzala odlišne, ako s inými poistencami, ktorí sa ocitli v podobnej situácii.

20. Z uvedených dôvodov žalovaná navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 10. decembra 2019, č. k. 19Sa/6/2019-81, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

21. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu a jeho právne posúdenie považuje za správne. Dôvody uvedené žalovanou v kasačnej sťažnosti nemajú oporu v právnej úprave zák. č. 461/2003 Z.z. s poukázaním na zák. č. 100/1988 Zb., nezodpovedajú skutočnosti, lebo žalovaná rozhodla na základe nesprávneho právneho posúdenia jeho dôchodkovej veci.

22. Uviedol, že z ust. § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 555/2007 Z.z. nevyplýva, že poistenc má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený 15 rokov. Právna úprava požadovala dôchodkové poistenie v trvaní 10 rokov a dovŕšenie dôchodkového veku. Žalobca ku dňu XX. A. XXXX získal obdobie dôchodkového poistenia v civilnom zamestnaní (11 rokov a 241 dní), resp. už bol 25 rokov zamestnaný, teda splnil podmienku dôchodkového poistenia 10 rokov (15 rokov), aj napriek nezapočítanej dobe služby policajta od 01. januára 2004. Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 555/2007 Z.z. platí, že dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon neustanovuje inak. V danom prípade dôchodkový vek inak stanovuje zák. č. 100/1988 Zb., podľa ktorého sa znižuje dôchodkový vek žalobcu na 57 rokov, t. j. dôchodkový vek žalobca splnil dňa XX. A. XXXX, čo nebolo spornou skutočnosťou medzi žalobcom a žalovanou.

23. Vo vzťahu k § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 555/2007 Z.z., ktorý uviedla žalovaná v kasačnej sťažnosti, žalobca poukázal na rozdiel v normotvornom texte, pričom toto ustanovenie nevyžaduje splnenie podmienky dôchodkového poistenia 15 rokov, ale vyžaduje splnenie podmienky dôchodkového poistenia v trvaní 10 rokov, čomu zodpovedá dôchodkové poistenie žalobcu do 31. decembra 2003.

24. Žalobca namietol sťažnostné body žalovanej v celom rozsahu, pretože pokiaľ žalovaná posudzovala nárok žalobcu na starobný dôchodok v zmysle § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 555/2007 Z.z., t. j. v znení účinnom od 30. novembra 2007 do 31. decembra 2007, v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, potom toto posúdenie nezodpovedá vydaným rozhodnutiam žalovanej. Žalobca poukázal na výrok prvostupňového rozhodnutia žalovanej, z ktorého vyplýva, že posudzovala jeho nárok na starobný dôchodok v zmysle § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v dobe rozhodovania, čo nie je to isté z hľadiska požiadavky právnej úpravy viažucej sa k 10. rokom alebo 15. rokom doby poistenia pre splnenie podmienky nároku na starobný dôchodok, t. j. doby poistenia. V tejto súvislosti potom tvrdenie žalovanej uvedené v kasačnej sťažnosti nezodpovedá skutočnosti a na tento sťažnostný dôvod nie je možné prihliadať.

25. Pokiaľ žalovaná vylúčila zohľadnenie celej doby služby žalobcu podľa § 1 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 555/2007 Z.z., žalobca poukázal na skutočnosť, že ustanovenie § 1 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. bolo vložené (resp. zmenené) v právnej úprave s účinnosťou od 01. januára 2005, z čoho vyplýva záver, že žalovaná rozhodla nesprávne, pretože z navodeného stavu by žalovaná bola povinná započítať žalobcovi obdobie sociálneho poistenia do 31. decembra 2004, čomu nezodpovedá skutočnosť, pretože doterajší odsek ods. 2 (§ 1) zák. č. 461/2003 Z.z. bol účinný od 01. januára 2004.

26. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2004 (neskôr ods. 3) platí,

že tento zákon sa nevzťahuje na príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Železničnej polície, colníkov, príslušníkov ozbrojených síl, ktorí vykonávajú profesionálnu službu v ozbrojených silách, a vojakov, ktorí sa počas výkonu vojenskej služby v ozbrojených silách štúdiom alebo výcvikom pripravovali na výkon profesionálnej služby v ozbrojených silách, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 255 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. platí, že za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj obdobie výkonu služby policajta, profesionálneho vojaka a vojaka prípravnej služby získané do 31. decembra 2003, ak toto obdobie policajt, profesionálny vojak a vojak prípravnej služby nezískali v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu a nebol im priznaný invalidný výsluhový dôchodok, invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok podľa osobitného predpisu. Z ust. § 255 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. v spojení s legislatívnym odkazom č. la) vyplýva, že vo vzťahu k obdobiu dôchodkového poistenia sa jedná o iné nároky (t. j. výsluhové dôchodky podľa § 210 a nasl. zákona č. 73/1998 Z.z.), ako sú vymedzené v zákone č. 328/2002 Z.z. a nezapočítané obdobie služby policajta v I. kategórii funkcií v prípade žalobcu je v zjavnom rozpore s § 255 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. V tejto súvislosti je zrejmé, že žalobcovi nikdy nebol priznaný výsluhový dôchodok pretransformovaný z výsluhového príspevku priznaného podľa § 210 a nasl. zákona č. 73/1998 Z.z. účinného predpisu od 1. apríla 1998 do 30. júna 2002, ani podľa § 40 až 45 a § 101 zák. č. 328/2002 Z.z.

28. Za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj obdobie výkonu služby policajta, získané do 31. decembra 2003, t.j. u žalobcu 8.127 dní, teda 22 rokov a 97 dní, na základe čoho podmienka doby poistenia 15 rokov sa považuje za splnenú. Nakoľko žalovaná nerešpektovala v rozhodnutí I. stupňa, ako aj v rozhodnutí II. stupňa splnenú podmienku doby poistenia 15 rokov na strane žalobcu, jej postupom neboli zachované nároky, ktoré žalobcovi vznikli na základe právnej úpravy zák. č. 100/1988 Zb. vyplývajúcej zo zásady zachovania získaných nárokov z titulu trvania doby služby v I. kategórii funkcií.

29. Zároveň z § 1 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2004 vyplýva, že žalobcovi je možné vylúčiť dobu dôchodkového poistenia len za dobu trvania služobného pomeru od 01. januára 2004, nie za dobu predchádzajúceho obdobia trvania doby účasti na sociálnom zabezpečení policajtov podľa zák. č. 100/1988 Zb. do 31. decembra 2003, pričom v tomto období bol žalobca zúčastnený na sociálnom zabezpečení práve u žalovanej. V tejto súvislosti na strane žalovanej absentuje právny, ako aj skutkový dôvod, na základe ktorého by mohla vylúčiť žalobcovi započítateľné obdobie sociálneho zabezpečenia od 01.10.1981 do 31.12.1999 a od 01.01.2000 do 31.12.2003 ako doby poistenia v zmysle § 255 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. pre splnenie podmienky doby poistenia 15 rokov pre nárok na starobný dôchodok.

30. Žalobca zotrval na svojich tvrdeniach, že žalovaná pochybila, pokiaľ mu nezohľadnila celú dobu sociálneho poistenia v rozsahu 41 rokov a 68 dní, pričom splnil dobu poistenia aspoň 15 rokov, bol dôchodkovo poistený 41 rokov a 68 dní, dovšil dôchodkový vek 57 rokov dňa XX. A. XXXX, teda splnil všetky zákonom požadované podmienky pre priznanie starobného dôchodku a napriek tomu žalovaná nezákonne jeho žiadosť o priznanie starobného dôchodku zo dňa 26. mája 2017 s uplatneným nárokom od XX. A. XXXX zamietla.

31. Žalobca uviedol, že nemá priznaný ani vyplácaný výsluhový dôchodok a taktiež mu žalovaná zamietla priznať starobný dôchodok. Doba jeho trvania služobného pomeru nebola zhodnotená pre výsluhový dôchodok, a teda podľa názoru žalobcu je žalovaná povinná starobný dôchodok žalobcovi priznať a vyplácať starobný dôchodok do tej doby, kým mu nebude priznaný výsluhový dôchodok. Až následné priznanie výsluhového dôchodku žalobcovi bude pre žalovanú tvoriť rozhodujúcu skutočnosť z hľadiska jej postupu v krátení vyplácanej sumy starobného dôchodku vzhľadom k následnému vylúčeniu doby trvania služobného pomeru, avšak nie pre nárok na starobný dôchodok, ale pre výplatu sumy starobného dôchodku, ktorá bude vypočítaná z celého obdobia doby poistenia (41 rokov a 68 dní), avšak výška sumy starobného dôchodku bude krátená o obdobie doby trvania služobného pomeru (29 rokov a 192 dní) zhodnoteného pre výšku výsluhového dôchodku, pričom krátená suma starobného

dôchodku by zohľadňovala obdobie civilného zamestnania (11 rokov a 241 dní).

32. Nárok na dávku starobného dôchodku sa nepremlčuje, avšak jednotlivé plnenia nároku na výplatu dávky starobného dôchodku sa premlčujú v trojročnej premlčacej dobe. Nakoľko si žalobca uplatnil nárok na dávku starobného dôchodku a nárok na výplatu dávky starobného dôchodku od XX. A. XXXX, žalobcovi vznikla škoda na nevyplatených dávkach starobného dôchodku od XX. A. XXXX do súčasnosti, t.j. k 29. februáru 2020, za 63 mesiacov.

33. Žalovaná jednoznačne v kasačnej sťažnosti neuviedla, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia krajským súdom, ktoré konkrétne ustanovenia právnej úpravy nesprávne krajský súd použil a vymedzenie dôvodov v kasačnej sťažnosti, ktoré len poukazujú na predchádzajúce písomnosti v konaní pred krajským súdom alebo na časti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je podľa žalobcu nepostačujúce pre úspešnosť uplatnenej ochrany práva žalovanou pred kasačným súdom.

34. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby kasačný súd podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť žalovanej ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podala sťažovateľka včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

36. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. apríla 2021 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

37. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

38. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

39. Podľa § 209 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v čase rozhodovania správnych orgánov, rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

40. Podľa § 209 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v čase rozhodovania správnych orgánov, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v celom rozsahu.

41. Podľa § 209 ods. zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v čase rozhodovania správnych orgánov, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Ak sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, organizačná zložka Sociálnej poisťovne určí pre ňu lehotu.

42. Podľa § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v čase rozhodovania správnych orgánov, v odôvodnení rozhodnutia organizačná zložka Sociálnej poisťovne uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala.

43. V posudzovanej veci kasačný súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, a preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať.

44. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, ktorým žiadosť žalobcu o starobný dôchodok zo dňa 26. mája 2017 bola zamietnutá.

45. Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj kompletný administratívny spis žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol. Spornou bola právna otázka, týkajúca sa započítania doby sociálneho zabezpečenia od 01. októbra 1981 do 31. decembra 1999 a od 01. januára 2000 do 31. decembra 2003 pre účely priznania starobného dôchodku žalobcovi, a to s poukazom na opätovný vznik jeho služobného pomeru a zánik nároku žalobcu na výsluhový dôchodok.

46. S poukazom na § 209 zák. č. 461/2003 Z.z. kasačný súd konštatuje, že v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval. Zmyslom a účelom odôvodnenia rozhodnutia je zhrnúť a zhodnotiť všetky skutočnosti, ktoré sú podkladom pre jeho výrok.

47. Odôvodnenie rozhodnutia je dôležitou obsahovou náležitosťou správneho rozhodnutia a plní niekoľko funkcií. Predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Tým sa napĺňa jedno zo základných pravidiel konania posilňovať dôveru občanov v správnosť rozhodovania. Ďalšou funkciou je funkcia kontrolná, predovšetkým tých orgánov, ktoré budú rozhodnutie preskúmať.

48. V odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na dva okruhy problémov: na skutkové okolnosti a právne posúdenie veci. Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené, treba uviesť, aké dôkazy boli vykonané a ako ich správny orgán vyhodnotil. Správny orgán sa musí zaoberať v rozhodnutí aj návrhmi a námietkami účastníkov. Právne posúdenie znamená, že správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu. Medzi právnym posúdením a skutkovými zisteniami musí byť logický vzťah. Nestačí, aby bola v rozhodnutí uvedená len citácia príslušného ustanovenia, ale je žiadúce, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, aby účastníci pochopili vzťah medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením.

49. Podľa názoru kasačného súdu sa žalovaná s uvedenou spornou otázkou v napadnutom rozhodnutí riadne nevysporiadala, keď z jej rozhodnutia, ale ani z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu nie je zrejmé, prečo nemožno započítať vzhľadom na skutkový stav výkonu doby služby a osobné vymeriavacie základy, dosiahnuté počas výkonu služby do doby sociálneho zabezpečenia. Nebolo pritom dostačujúce len poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/138/2011 zo dňa 22. augusta 2012 - ktorý riešil situáciu súbehu výsluhového a starobného dôchodku - bez uvedenia, ako sa tento rozsudok vzťahuje na prípad žalobcu, keď v danom prípade nešlo o súbeh výsluhového a starobného dôchodku.

50. Nie je povinnosťou kasačného, rovnako ani krajského súdu, nahrádzať činnosť správnych orgánov, pričom vecne preskúmať zákonnosť správneho rozhodnutia je možné len za predpokladu náležitého odôvodnenia administratívneho rozhodnutia.

51. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie

výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu. Vzhľadom na uvedené dôvody považoval kasačný súd rozhodnutie krajského súdu za vecne správne a kasačnú sťažnosť za nedôvodnú a rozhodol podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalovanej zamietol.

52. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti nárok na náhradu trov tohto konania nepriznal, nakoľko mu v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP).

53. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.